

167

1691-1698

HARMADIK RÉSZ: ÉLET KRISZTUSBAN

1691 "Ismerd föl, ó keresztény ember, méltóságodat, s miután részesültél az isteni természetben, ne akarj visszatérni régi, alacsonyrendű életedhez. Emlékezz rá, hogy milyen Főhöz tartozol, milyen Test tagja lettél. Emlékezz rá, hogy kiragadtattál a sötétség hatalmából és átvitettél a világosságba és Isten országába."

1692 A Hiszekegy megvallotta azokat a nagy ajándékokat, melyekkel Isten elhalmozta az embert a teremtés művében s még inkább a megváltás és a megszentelés révén. Amit a hit megvall, a szentségek azt közlik: a keresztények "a szentségek által, melyek által újjászülettek", "Isten gyermekei lesznek" (1Jn 3,1), "az isteni természetben részesülnek" (2Pt 1,4). Főlismervén a hitben új méltóságukat, arra kaptak meghívást, hogy ezentúl Krisztus evangéliumához méltóan éljenek. A szentségek és az imádság révén megkapják Krisztus kegyelmét és Lelkének ajándékait, melyek képessé teszik őket erre az új életre.

1693 Jézus Krisztus mindig azt tette, ami az Atyának tetszett. Mindig tökéletes közösségben élt Vele. Ugyanígy tanítványai is arra kaptak meghívást, hogy az Atya szeme előtt éljenek, "aki a rejtekben is lát" (Mt 6,6), hogy tökéletesek legyenek, "amint a mennyei Atya tökéletes" (Mt 5,7).

1694 A keresztények a keresztség által Krisztusba testesülve "meghaltak a bűnnek, de élnek az Istennek Jézus Krisztusban", így részesülve a Feltámadott életében. Krisztust követve és Hozzá kapcsolódva a keresztények törekedhetnek arra, hogy Isten követői legyenek mint szeretett gyermekek, és a szeretetben járjanak, gondolataikat, szavaikat és cselekedeteiket úgy alakítván, hogy az az érzület legyen bennük, amely Krisztus Jézusban is volt, és követik az ő példáját.

1695 A keresztények, "miután megigazultak (...) az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelkében" (1Kor 6,11), megszenteltek és meghívott szentek, "a Szentlélek temploma" (1Kor 6,19) lettek. A "Fiú Lelke" tanítja őket imádkozni az Atyához, és életükké válva cselekvésre indítja őket, hogy a Lélek gyümölcseit teremjék tevékeny szeretettel. A Szentlélek, gyógyítván a bűn sebeit, lelki átformálással belsőleg megújít, megvilágosít és megerősít, hogy mint "a világosság fiai" (Ef 5,8) "minden jóságban, igazságosságban és igazságban" (5,9) éljünk.

1696 Krisztus útja "az életre vezet", a vele ellenkező út "a pusztulásba visz" (Mt 7,13). A két út evangéliumi példázata állandóan jelen van az Egyház katekézisében. Jelzi az erkölcsi döntések fontosságát üdvösségünk szempontjából. "Két út van: egyik az életé, másik a halálé; de a két út között igen nagy különbség van."

1697 A katekézisben teljes világossággal meg kell mutatni Krisztus útjának örömét és követelményeit. A Benne élt "új élet" (Róm 6,4) katekézise:

- a Szentlélekről szóló katekézis, aki a Krisztus szerinti élet belső Mestere, az édes Vendég és barát, aki az életet sugallja, vezet, helyesbíti és erősíti;
- a kegyelemről szóló katekézis, mert kegyelemből üdvözlünk és cselekedeteink a kegyelemből teremnek gyümölcsöt az örök életre;
- a boldogságokról szóló katekézis, mert Krisztus útja tömören a boldogságokban foglaltatik össze, az emberi szív által vágyott örök boldogság felé vezető egyetlen útban;

- a bűnről és a megbocsátásról szóló katekézis, mert az ember, ha bűnös voltát föl nem ismeri, meg nem ismerheti az igazságot önmagáról, ami pedig az igaz cselekvés föltétele, és ha föl nem kínálnák neki a bűnbocsánatot, ezt az igazságot képtelen volna elviselni;
- az emberi erényekről szóló katekézis, mely fölfoghatóvá teszi a jóra irányuló készségek szépségét és vonzóerejét;
- a hit, a remény és szeretet keresztény erényekről szóló katekézis, melyet a szentek nagyszerű példája lelkesít;
- a szeretet kettős parancsáról szóló katekézis, mely a Tízparancsolatban kapja kibontását;
- egyházi katekézis, mert a keresztény élet csak "a lelki javak" sokszoros cseréjével, a "szentek közösségében" tud igazán növekedni, kibontakozni és továbbadni.

1698 E katekézisnek első és végső hivatkozási pontja mindig maga Jézus Krisztus lesz, aki "az út, az igazság és az élet" (Jn 14,6). A Krisztus-hívők, ha hittel tekintenek Őrá, remélhetik, hogy Ő be fogja teljesíteni bennük ígéreteit, s Őt azzal a szeretettel szeretve, amellyel Ő szerette őket, méltóságuknak megfelelő cselekedeteket tudnak véghezvinni:

"Kérlek, gondold meg, (...) hogy a mi Urunk Jézus Krisztus a te igazi Főd, és te egy vagy az Ő tagjai közül. (...) Olyan Ő neked, mint a tagoknak a fő; mindene a tiéd: a szelleme, szíve, teste, lelke, minden képessége, (...) mindezekkel úgy kell élned, mintha a sajátjaid volnának, hogy Istennek szolgálj, Istent dicsérd, szeresd, dicsőítsd. Te pedig olyan vagy Neki, mint tag a főnek, ezért nagyon óhajtja, hogy minden képességeddel úgy élhessen, mintha az Övéi volnának Atyja szolgálatára és az Ő megdicsőítésére."

"Nekem az élet Krisztus" (Fil 1,21).